

FRANK MIKLÓS:

LENNE EGY KÉRDÉSEM...

Hol volt megint az Isten?

A Nem York-i merénylőről és mirőlunk

Alsó-Bajorországból hozott levelet a posta. Az örült terrorista merénylet mélyen megrázta íróját, mint ahogy megrázott minden józanul gondolkodó embert a világban. Szeretném e nagyon tartalmas sorokat minden változtatás nélkül közreadni, már csak azért is, mert szerzőjük nem egyszerűen „bedobja” a kérdést, hogyan engedhetett meg Isten ilyen szörnyűséget, hanem maga keresi rá a választ, vívódva, tépelődve és végül is megsejtve az összefüggéseket Isten és az emberi történelem megrendítő eseményei között.

2001. szeptember 18. kedd. Már egy hete élünk az Amerikában lezajlott borzalmas terrorista események hatása alatt. Egyfajta lelki cementpor, betontörlemék nyomását érezzük, hordozzuk magunkban. A médiákban kommentátorok száza próbálnak fényt hozni ebbe a zürös sötétségbe. Voltaképpen mindegyik hasonló gondolatokat boncolgat, de fény helyett – úgy érzem – a ködöt sűrítik. Akut problémának tekintik a dolgokat és az okok mélyére alig jutnak el. Generációs nevelési problémáról is van szó. A világ egyik részén az anyatejfel szívja magába az emberiség a végtelen gyűlöletet (üvöltve tüntető, fenyegető, ujjongó kicsi mozlén gyermekek és anyák, s a világ másik részén a tudatos és tudatlan egoista közömbösség a másik fél iránt a hétköznapi „apró” vétkének sokaságával. (Csak egy parányi példa: itt potom pénzért veszem a banánt, aminek leszedéséért

valahol a harmadik világban talán 1 DM napi bért, napszámot kapott valaki, hogy az így és ehhez hasonlóan megtakarított pénzemet évente többször is repül-hessek valamelyik óceáni szigetre nyaralni.)

A katasztrófa után az elmúlt napokban világszerte teltek meg a katedrálisok. Hirtelen egy összekulcsolt kézzé váltunk és remegett az ajkunkon: „...jőjön el a Te országod, ...szabadíts meg minket a gonosztól, ... mert Tiéd a hatalom, ...”

És utána újra és újra ismétlődik a kérdés: hol volt megint az Isten? Mindannyiszor fájón hasít belém ez az öt szó. HOL?

Az egyéni tragédiák borzalmasak. A síró anya, aki reszketve könyörög a mentő munkásokhoz, hogy hozzák vissza az egyetlen fiát, aki a 90. emeleten dolgozott. És az ehhez hasonló többi ezer katasztrófa. És mindegyiknél újra és újra a nagy HOL?

S ha sikerül elzárnom a televíziót, hogy a hallgatás, az odahallgatás karjaiba meneküljek, lassan-lassan bele-döbben a nagy csendbe az egyetlen igazság: „...Ő járt, az Isten járt előttem, Kivonta kardját, megelőzőt...” (Ady: „Ádám, hol vagy?”)

Igen. Itt járt. Helyesebben kifejezve: itt jár! Isten és az ember történelme. Isten az ember történelmében. Emberi történelmünk Isten kezében. Témák, melyek filozófusok, teológusok, történészek vasos könyveit fessegetik. Én egyikükhöz sem tartozom. Csupán az egyszerű hívő ember szemével bogozgatom a dolgokat. Életem 73 esztendejébe belefér a történelem tébolyútjainak megszűnése. Porba hullott a náciizmus. Önmagában öszeroskadott a bolszevizmus. S most eljutottunk a történelem azon korszakába, ahol már csupán csak egy röpke ugrás és az EMBER a Teremtő Isten territóriumának kapuját döngeti. Maga szabja meg az élet kezdetének és végének idejét és lehetőségét. Sőt az élet teremtését is kezébe akarja venni. Nagy körutat leírva visszajutottunk a tiltott fához. Mindenütt zsong a fülkben a „...nagyobbak lesztek, mint az Isten...” Magabiztonságunkban megdönthetetlennek vélt tornyokat építünk a mammonnak.

A hosszúra fonható gondolatok során a tragikus eseményekben nem az Isten távollétét, hanem az irgalmas Isten léptét érzem. Sajnos az Ő csendes szavát kevesen értik meg. A katasztrófáknak nagyobb ereje van. „Kivonta kardját, megelőzőt...”

A tragédia, a verontás, a Golgota megállít parancsol, de új perspektívákat, új életet kínál.

Ehhez Miklós atya néhány gondolata:

Olvasóink talán emlékeznek rá, hogy a fenti téma kissé más megközelítésben foglalkoztatott bennünket 2000 december számunkban a Kitzsteinhorn-i hegyvasúttal történt szerencsétlenség alkalmából, mikor is 155-en benne égték

az alagútban rekedt vonatban.

Akkor valóban balesetről lehetett beszélni, melyben a tragikus véletlenek és az emberi hanyagság, nemtörődöm-ség összeshatóvá váltotta ki a katasztrófát. A New York-i merénylet ezzel szemben évek óta legapróbb részleteiben kitervezett, fanatikus gyűlöletből fakadó politikai bűntény, mely még hozzá eltorzított vallási motivációra épült. Mindkét esetre áll, hogy Isten az általa teremtett világ folyamatait, a benne uralkodó természeti törvényeket nem helyezi hatályaon kívül: ezek akkor is érvényesek és érvényesülnek, ha netán az ember vallja kárát (pl. betegség, éhínség, földrengés, árvíz).

Ha egy-egy esetben „csodá”-ról beszélünk, akkor sem arról van szó, hogy a Jóisten hirtelen közbelép és megváltoztatja a természet törvényeit, hanem, hogy öröktől fogva elhatározott olyan jelenségeket, amelyeknek a mechanizmusa – általunk nem ismert okoknál fogva – más, mint amit megszoktunk, más mint azt természet-tudományos ismereteink alapján elvárhatnánk. Ehhez nem kell sem fel-függeszteni, sem megszüntetni a törvényszerűségeket, hanem az adott pillanatban ezek olyan módon érvényesülnek, hogy létrejön az általunk rendkívülinek, csodásnak, „csodá”-nak minősített jelenség. Az orvostudomány ilyenkor azt szokta megállapítani, hogy ami történt, a tudomány jelenlegi állása szerint természetes úton nem magyarázható. Már a csoda fogalma jelzi, hogy az se nem idézhető elő mesterségesen, sem pedig nem lép fel „fűtőszalagon”.

Ami mármost az ember által előidézett katasztrófát illeti – az angolban „man made catastrophe”-nak nevezik a háborút, a terrorizmust – Isten itt sem szokott közvetlenül beavatkozni, mert ez feltételezná az ember szabad döntésének korlátozását. Márpedig senki sincs, aki az ember szabadságát jobban tiszteljen tartanán, mint Ő, aki szabadnak teremtette. A történelem arról tanúskodik, hogy Isten nem akadályozta meg sem a népirást, sem a tömeggyilkosságot (emlékeztetőül néhány címszó: inkák, holocaust, gulag), de felelősségre is vonja az embert – ezen az egy ponton könyörtelenül – az embertársa ellen elkövetett bűntettekért.

Isten tehát igenis jelen van, de csak észrevétlenül, a háttérből irányítja a történelem folyását. Levélírónk is utal rá: Ő a történelem Ura, amint azt az elmúlt évszázadban világhatalomra törő birodalmak – a náciizmus és a kommunizmus – bukása igazolta. Lehet ebben pedagógiai célnak is látni: hátha az ember mégiscsak ráeszmél, hogy Isten nélkül, vagy pláne ellene, élete nem sikerülhet, minden próbálkozása kudarccra van ítélve. A Sötétség Hatalmának előretörése időnként eredményes lehet, mint azt a New York-i szörnyűségek mutatják, de ez az eredmény mindig halál, rombolás, gyász és szenvedés.

Ha most a világ népei összefognak a terrorizmus megfékezésére, talán rájönnek arra is, hogy nem elég a felelősöket ártalmatlanná tenni, hanem meg kell szüntetni annak okait is, az igazságtalanságot, az elnyomást, a nyomort, az emberi jogok semmibe vételét. Új alapokra kell helyezni az emberi együttélést. Az alapkövek azok, amelyeket Szent Pál a „Lélek gyümölcsei”-nek nevez: „szeretet, öröm, békesség, türelem, kedvesség, hűség, szelídség...” (Gal. 5:22)

Talán nem ártana évezredek szomorú tapasztalatai után végre ezt az alternatívát kipróbálni...

MAGYARORSZÁG VIRÁGA

(Vezércikkünk folytatása)

miért nem teszel te is úgy, mint más fejedelmek és nemesek? Ritkán lehetsz úrnóknak, fiatalságodban nehéz megtartoztatnod magad. Miért nem élsz hát lányokkal?” Ő erre hallgatott.

Amikor szavaikat egy idő múlva megismételték, felindultan így felelt: „Ti urak – Ha jóindulatomat nem akarjátok elveszíteni, óvakodjatok ezen szavaktól. Van feleségem, akinek hűséggel tartozom.”

A pottensteini fogságból kiszabadulván Erzsébet Marburgba megy, hogy ott Konrad segítségével és özevgyi jussából megépítse ispotályát a Szt. Ferencnek szentelt kápolnával együtt, amely rövidesen Erzsébet nyugóhelye is lett.

Itt látogatta meg atyja, II. Andrást király követe, aki haza akarta hívni Magyarországra. Tudjuk, hogy nem ment, mert életcélja, Isten és a szegény és beteg emberek szolgálata teljesen világos volt ekkor számára. Bizonyos tények és események a mai ember számára érthetlenekek. Ilyen a gyermekeiről való lemondás, Marburgi Konrad tanácsára és Konrad azon intézkedése, amely kedves régió társnőit eltávolította tőle, süket és zsörtölődő asszonyokat adva mellé. A folytonos konyhai és ápolói, alantasabb szolgálatok stb. önkéntes gyakorlása is számunkra idegen, s az a tény is, hogy a fényes udvari életet, kényelmet megvetve, mindenét elosztva inkább szűkölködik, szolgál és szenved.

Az első Erzsébet-életrajz írója tulajdonképpen Marburgi Konrad, aki IX. Gergely pápához írt levelében foglalja össze Erzsébet életét attól kezdve, amikor személyesen megismerte. Ebben elbeszéli, hogy súlyos beteg volt, halálát érezte. Magához kérte Erzsébetet, hogy mintegy végrendelkezzék. Az egészségesnek látszó Erzsébet közölte vele, hogy ő előbb hal meg mint Konrad. Így is történt, 1231 nov. 17-re virradó éjjelen halt meg a 24 éves fiatalasszony. Betegségét nem ismerjük, de a korai halál a sok munka, aszkézis és nélkülözések nélkül is a középkorban „normális” volt. A várakat vagy kolostorokat nem, vagy csak alig fűtötték, a járványos és nem járványos nyavalyák pedig folytonosan szedték áldozataikat.

Egy kiváló társadalomtudós korunkat a szociális megállottság korának nevezte. Ugyanakkor intézményesült, professzionálisává vált a szociális tevékenység. Adományokat gyűjtünk, a tőlünk távoli vidékeken dúló nyomor enyhítésére.

Vajon nem azt kellene-e megtanulnunk Erzsébettől, hogy először is a közvetlen környezetünkben élő emberek testi-lelki baján próbáljunk enyhíteni?

IMASZÁNDÉKOK

folytatás az első oldalról!

csolása. A médiák alapszabálya: a jó hír nem hír, – vagy csupán egészen ritkán –, a rossz hír viszont mindig. Azt elolvassák, megnézik...

Könyörögjünk, az emberek ítélő képessége fejlődjön, hogy meg tudják ítélni, mi a rossz s azt képesek legyenek elvetni. Továbbá a gyermekeknek felfedni s ítélőképességüket fejleszteni. Ezen túlmenően a keresztények cselekvő képességeikre is marad elégséges terület. Támogassuk őket is imádságainkban!

Féjős Ottó

